

РЕШЕНИЕ

№ 2603

гр. София, 19.04.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, I КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 19.03.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Радостин Радков

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Немска

Анета Юргакиева

при участието на секретаря Галя Илиева и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1055** по описа за **2021** година докладвано от съдия Анета Юргакиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и следващите от АПК във връзка с чл. 63, ал. 1 от ЗАНН.

Образувано е по жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. против Решение № 20279668 от 17.12.2020г., постановено от Софийския районен съд (СРС), Наказателно отделение (НО), 108 състав, по НАХД № 2838/2020г., с което е отменено Наказателно постановление (НП) № 22-006508/06.02.2020г. на директора на Дирекция „Инспекция по труда“ – С..

Касационният жалбоподател счита решенето на районния съд за неправилно и незаконосъобразно, като изтъква, че задължителното предписание не е изпълнено, а отговорността на юридическите лица е обективна и безвиновна, поради което са неотносими доводите за положените от дружеството усилия да изпълни предписанието. Моли се касационната инстанция да отмени решението на районния съд и да потвърди наказателното постановление. В съдебно заседание касаторът се представлява от служител с юридическо образование М., който поддържа касационната жалба и моли тя да бъде уважена. Претендира юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на разноските на другата страна. Ответникът [фирма], в писмен отговор, депозиран чрез адв. Т., изразява становище за недопустимост и неоснователност на касационната жалба, в подкрепа на което излага подробни доводи. Претендира разноски за двете съдени инстанции. В

проведеното по делото съдебно заседание не се представлява.

Прокурорът дава заключение, че касационната жалба е основателна.

След като се запозна с обжалваното съдебно решение, обсъди наведените касационни основания и доводите на страните, Административен съд София – град, I-ви касационен състав, след съвещание, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срок, от надлежна страна, поради което е процесуално допустима. По същество е неоснователна.

С НП № 22-006508/06.02.2020г. директорът на Дирекция „Инспекция по труда“ – С. е наложил на [фирма] имуществена санкция в размер на 5 000 лева за нарушение на чл.415, ал.1 от Кодекса на труда (КТ) – за това, че не е изпълнило в срок, а именно 05.11.2019г. задължително предписание, дадено с протокол за извършена проверка изх. № ПР 1932933/10.10.2019г., да изплати на В. Б. М. уговореното трудово възнаграждение за м. юли 2019г.

Районният съд е приел, че наказателното постановление е издадено от компетентен орган и съдържа изискуемите реквизити, като не е констатирал и съществени процесуални нарушения. По същество е направил извод, че не може да се приеме, че дружеството е извършило нарушение, тъй като неколккратно е положило усилия да изпълни предписанието и неизпълнението не се дължи на неговото поведение – работодателят е правил опити преди съставянето на акта да се свърже с работника, отправял е покани, на които обаче лицето не се е отзовало.

Решението е валидно, допустимо и правилно.

Районният съд правилно е установил фактическата обстановка по делото, като подробно е обсъдил събраните по делото писмени и гласни доказателства, и въз основа на това е направил и обосновани правни изводи.

В случая е безспорно, че дружеството не е изплатило трудовото възнаграждение на работника, за което му е било издадено задължителното предписание. Също така обаче по делото са събрани множество доказателства, че дружеството е положило усилия да стори това – изпратило е няколко покани до лицето чрез „Български пощи“ и „Е.“, като поне две са били връчени, но В. Б. М. не се е отзовал на тях. Налице са доказателства, че същият е било наясно с опитите на дружеството да осъществи контакт с него и да изпълни предписанието, като му изплати сумата, но не е оказал съдействие това да се случи. При това положение неизпълнението на даденото предписание не се дължи на причина, за която дружеството следва да бъде държано отговорно и правилно районният съд е преценил, че то не следва да носи административнонаказателна отговорност.

Извън горното, налице е още едно основание, поради което наложената имуществена санкция подлежи на отмяна.

В чл.415, ал.1 от КТ, в относимата към датата на извършване на нарушението и на издаване на НП редакция, е предвидено налагането на административно наказание „глоба“ или имуществена санкция за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган за спазване на трудовото законодателство, т.е. предвидена е наказуемост за неизпълнението на всяко задължително предписание.

С измененията в КТ обаче, обн. в ДВ, бр.109 от 2020г., в сила от 22.12.2020г., разпоредбата на чл.415 КТ е претърпяла промяна, която е основание за прилагане на чл.3, ал.2 от ЗАНН. Според настоящата редакция, наказуемо по чл.415, ал.1 е неизпълнението на принудителна административна мярка, приложена от контролен орган за спазване на трудовото законодателство. С нова ал.2 на чл.415 е предвидена

наказуемост и за неизпълнение на задължително предписание на контролен орган на инспекцията по труда, но само това, което е издадено на основание чл. 405а, ал. 4, т.е. предписанието към работодателя да предложи на работника или служителя сключване на трудов договор. Тъй като издаването на задължително предписание не е принудителна административна мярка, неизпълнението му не се явява съставомерно по чл.415, ал.1 КТ, а доколкото в настоящия случай даденото задължително предписание не е такова по чл.405а, ал.4 КТ, то неизпълнението му не е наказуемо и по ал.2. Следователно, вследствие промяната в административнонаказателната разпоредба на чл.415 от КТ е налице отпадане на наказуемостта на деянието, за което е санкциониран ответника, при което новият закон се явява по-благоприятен и по силата на чл.3, ал.2 от ЗАНН това води до отпадане на административнонаказателната отговорност.

По изложените съображения, касационната инстанция приема, че наказателното постановление правилно е било отменено от районния съд и постановеното от него съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

При този изход на делото следва да бъде уважено искането на ответника за присъждане на разноските по делото, но само за тези, сторени за касационното производство, тъй като районният съд е присъдил разноски за водене на делото пред първата съдебна инстанция. Направеното от касационния жалбоподател възражение за прекомерност на разноските съдът намира за неоснователно, тъй като претендираният и платен размер на адвокатското възнаграждение от 600 лева е съответен на фактическата и правна сложност на делото и извършените от процесуалния представител на страната действия.

Воен от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предл. първо от АПК и чл.63, ал.3 от ЗАНН, Административен съд София-град, I касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 17.12.2020г., постановено от Софийския районен съд, Наказателно отделение, 108 състав, по НАХД № 2838/2020г.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ – С. да заплати на [фирма] разноски за касационното производство в размер на 600 /шестстотин/ лева.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: